

# РЕШЕНИЕ

№ 1843

гр. София, 28.03.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове:       Наталия П. Лаловска  
                  Яна Борисова

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова  
като разгледа докладваното от Здравка Иванова Въззивно гражданско дело  
№ 20211100511430 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С решение № 20166790 от 02.08.2021 г. на СРС, 71 с - в, по гр. д. № 31871/2020 г., Столична дирекция на вътрешните работи, е осъдена да плати на С. М. А., с ЕГН \*\*\*\*\* сумата 95, 79 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за м. март 2019 г., м. май 2019 г., м. юни 2019 г., м. септември 2019 г., м. октомври 2019 г. и м. декември 2019 г., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска - 17.07.2020 г., до окончателното плащане на сумата. С решението иска е отхвърлен над сумата 95, 79 лв. до предявения размер от 823, 13 лв. Ответникът е осъден за разноски по чл. 78, ал. 1 и ал. 6 ГПК.

Срещу решението в частта, в която исковете са отхвърлени е подадена въззивна жалба от ищеца С. М. А., чрез представителя му, в която поддържа доводи, че в оспорените части решението е необосновано и постановено в нарушение на материалния закон. Счита за неправилен извода на СРС, че ответникът дължи заплащане на допълнително възнаграждение само за часовете труд положени в празнични и почивни дни. Поддържа, че правната квалификация на исковете му е по чл. 187 а, ал. 5, вр. ал. 2 ЗМВР, вр. с чл. 187, ал. 6 ЗМВР, а не по чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР. Оспорват се констатациите в ССЧЕ, като се поддържа, че съдът не е съобразил спецификите на наредбата и неправилно не е присъдил на ищеца допълнителното възнаграждение за труд в работни дни над праговете от по 70 часа за съответното тримесечие и 260 часа на година, съгласно посочените от него часове за всеки месец. Моли да се отмени решението, с което са отхвърлени исковете до пълните размери и те да се уважат изцяло. Претендира разноски двете инстанции.

Ответникът СДВР при МВР оспорва жалбата като неоснователна в отговор,

подаден в срока по чл. 263 ГПК. Поддържа, че решението, в оспорената от ищеца част, е обосновано и съобразено с материалния закон и практиката на съдилищата и следва да се потвърди. Съдът е преценил в съвкупност всички доказателства и е уважил само частично претенцията, кредитирайки заключението на ССЧЕ. Поддържа, че съгласно чл. 176 ЗМВР БМВ на държавните служители в системата на МВР се състои от основно и допълнителни възнаграждения, чието заплащане е изрично предвидено в чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР. Нормалната продължителност на работното време в МВР е 8 часа дневно, и 40 часа седмично при 5 дневна работна седмица. Поддържа, че работното време на работещите на 8, 12 и 24 часови смени се изчислява сумарно за тримесечен период, а при такова изчисляване е допустимо полагане на труд през нощта, като работните часове на следва да надвишават 8 часа за 24 часов период. Счита, че КТ е неприложим към служителите, полагащи нощен труд по ЗМВР. Сочи, че възнагражденията за нощен и извънреден труд са регламентирани в ЗМВР и подзаконовите актове по прилагането му, като според чл. 187, ал. 6 ЗМВР извънредния труд се заплаща с 50/100 увеличение над основното възнаграждение. Моли да се потвърди решението в оспорената част. Претендира разноски, като възразява по размера на разноските на насрещната страна, по чл. 78, ал. 5 ГПК.

**Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на съдебния акт, намира следното:**

СРС се е произнесъл по обективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл. 187, ал. 6 ЗМВР, вр. с чл. 178, ал. 1 ЗМВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съдът следи и без довод за допуснати нарушения на императивни материално правни норми.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо постановено в оспорените части, като не е допуснато нарушение на императивни материални норми от СРС.

В производството не е спорно и се установява, че през исковия период м. март 2019 г., м. май 2019 г., м. юни 2019 г., м. септември 2019 г., м. октомври 2019 г. и м. декември 2019 г., ищецът С. М. А. е изпълнявал, по служебно правоотношение с ответника длъжността „разузнавач IV степен“ в 01 група „Престъпления против личността“ на сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ при VII РУ при СДВР.

Не е налице спор и по въпроса, че по съществуващото между страните служебно правоотношение, ищецът е работил на смени, при сумирано отчитане на работното време, при тримесечен отчетен период, както и за ответника е възникнало задължение да му заплати възнаграждение за службата.

Пред СРС е прието заключение на ССЧЕ, което съдът намира за обективно изготвено. Ищецът е оспори по принцип констатациите на вещото лице, но не е ангажирал доказателства във връзка с оспорването. Според експертизата ищецът е работил при ненормиран работен ден, при 8- часов работен ден и 40- часова работна седмица, като за процесния период ищецът е отработил 208 часа, въз основа на 15 броя заповеди, цитирани в заключението. Вещото лице е установило, че за периода е дължимо допълнително възнаграждение за общо 116 часа извънреден труд в общ размер от 1 326, 16 лв., от които на ищеца са изплатени 1 230, 37 лв. След пълно

преизчисляване на положения труд, подлежащ на компенсиране с допълнително възнаграждение и изплатения на ищеца според експертизата остава неизплатено възнаграждение от 95, 79 лв. За този размер искът е уважен от СРС.

По съществото на спора, като съобрази становищата на страните във въззивното производство, настоящият състав намира следното :

Съгласно разпоредбата на чл. 176 ЗМВР, brutното месечно трудово възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. В чл. 179, ал. 1 ЗМВР е предвидено, че на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за полагане на труд през нощта от 22. 00 ч. до 6. 00 ч., а в чл. 187, ал. 5, т. 2 и ал. 6 ЗМВР (ред. преди изм. ДВ бр. 60/2020 г.), че работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период - за служителите, работещи на смени, като извънредният труд се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5 - дневна работна седмица – чл. 187, ал. 1 ЗМВР. Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8, 12 или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период - чл. 187, ал. 3, изр. 1 ЗМВР. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22. 00 ч. и 6. 00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период – чл. 187, ал. 3, изр. 3 ЗМВР (в приложимата редакция на нормите преди изм. ДВ бр. 60/2020 г.).

Според чл. 187, ал. 6 ЗМВР, държавните служители в МВР при необходимост изпълняват служебните си задължения и след изтичане на редовното работно време.

Съгласно чл. 187, ал. 9 ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с Наредба на министъра на вътрешните работи.

Въз основа на законовата делегация е приета и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г., обн. бр. 60/16 г. ДВ, действала от 02.08.2016 г. до 09.01.2020 г. (приложима към конкретния казус).

Както е посочил и СРС в чл. 21, ал. 1 и 3 от Наредбата, работното време на държавните служители, работещи на ненормиран работен ден, се отчита в работни дни - подневно, а часовете положен труд извън редовното работно време се отчитат ежемесечно в часове за месеца, в който са положени, като не се допуска сумирано изчисляване на работното време за служители, работещи на ненормиран работен ден. Съгласно чл. 24, ал. 1 - 3 от Наредбата положеният труд извън редовното работно време и положените дежурства от държавните служители, работещи на ненормиран работен ден, се отчитат в часове за месеца, през който са положени, с протокол, като времето на дежурство и фактически положеният труд през времето на разположение се отчитат и компенсират като труд извън редовното работно време. Според чл. 33 от Наредбата, възнагражденията за труд извън редовното работно време се включват в месечното възнаграждение и се изплащат в месеца, следващ отчетния период, при своевременно предоставяне на протоколите във финансовите звена.

В случая от приетото пред СРС заключение е установено, че ищецът е полагал труд по смисъла на чл. 187, ал. 6 ЗМВР, след изтичане на редовното работно време, за

който труд са издавани заповеди, в които е посочен началния и крайния част на извършване на работата. Вещото лице е посочило 15 броя заповеди за периода исковия период м. март 2019 г., м. май 2019 г., м. юни 2019 г., м. септември 2019 г., м. октомври 2019 г. и м. декември 2019 г., по които ищецът е работил извънредно и е отработил 208 часа извънреден труд. От тях вещото лице е установило, че на ищеца е дължимо допълнително възнаграждение за общо 116 часа извънреден труд, в общ размер от 1 326, 16 лв. От този размер, според експертизата, на ищеца са изплатени 1 230, 37 лв., поради което основателно СРС е приел, че остава неизплатено възнаграждение от 95, 79 лв., до който размер искът основателно е уважен, като е отхвърлен до пълния предявен размер.

Въззивният състав не намира основание за промяна в изводите на СРС по този въпрос. Неоснователно е възражението в жалбата, че съдът не е разгледал иска на предявеното основание.

Понеже крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат, първоинстанционното решение следва да се потвърди в оспорената от ищеца отхвърлителна част, като постановено в съответствие с материалния закон и практиката. Решението е влязло в сила в останалата част.

#### **По разноските пред СГС :**

Право на разноси за тази инстанция има ответника СДВР при МВР, на основание чл. 78, ал. 3, вр. с ал. 8 ГПК. Съдът намира, че в полза на ответника следва да се присъди 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран съдът

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** решение № 20166790 от 02.08.2021 г. на СРС, 71 с - в, по гр. д. № 31871/2020 г., **в частта**, в която е отхвърлен иска на С. М. А., с ЕГН \*\*\*\*\* срещу Столична дирекция на вътрешните работи, основание чл. 187, ал. 6 ЗМВР, вр. с чл. 178, ал. 1 ЗМВР на сумата над 95, 79 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за м. март 2019 г., м. май 2019 г., м. юни 2019 г., м. септември 2019 г., м. октомври 2019 г. и м. декември 2019 г., до пълния размер от 823, 13 лв. ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска - 17.07.2020 г.

**РЕШЕНИЕТО** е влязло в сила в останалата част.

**ОСЪЖДА** С. М. А., с ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес по делото : гр. София, ул. „\*\*\*\*\*“ № \*\*\*\*\* да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, гр. София, ул. „\*\*\*\*\*“ на основание чл. 78, ал. 3, вр. с ал. 8 ГПК, 100 лв. юрисконсултско възнаграждение за СГС.

**РЕШЕНИЕТО** не подлежи на обжалване, на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_